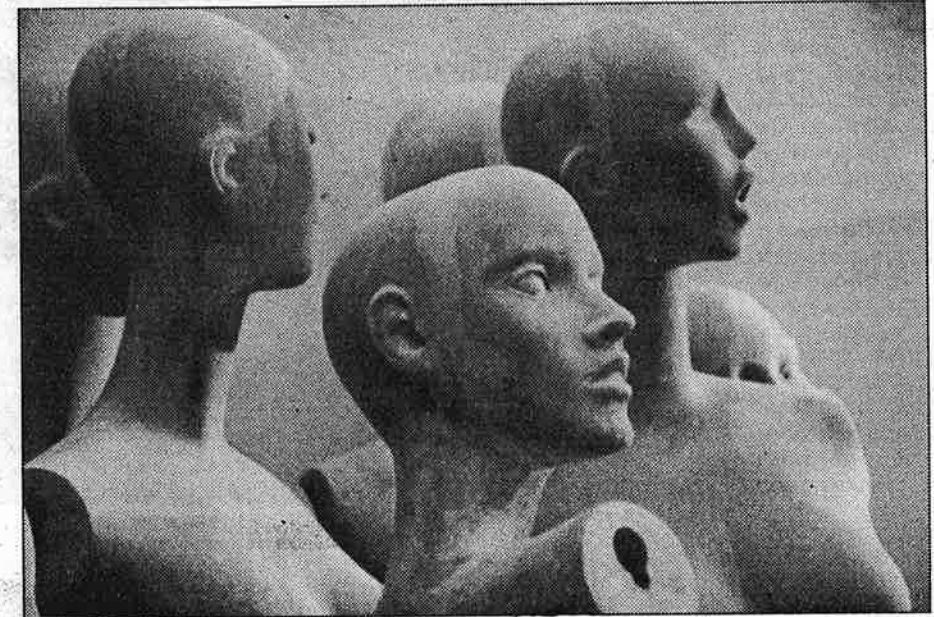
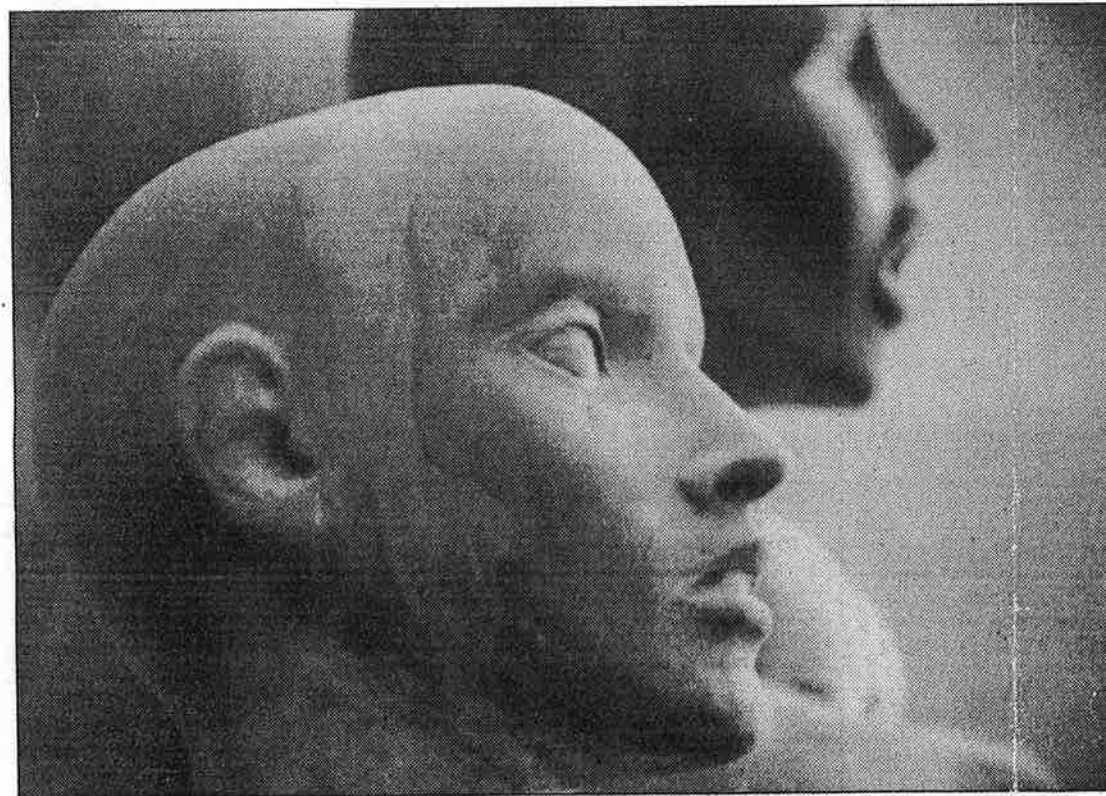

ZAVRŠNI DIPTIH

Strah

za M.A.

Odavno želim reći:
 Kockati se, stvarati, strepiti - sve je isto
 Isti je rizik s istim ulogom - sve na Sve
 ili sve na Ništa, na Sve ili Ništa...
 Tanko je čovjekovo milosrđe, ohola mu narav
 Sjećam se:
 Kod Camusa postoji prizor - starčić s prvoga kata
 baca komadiće papira da navabi mačke,
 potom na njih pljuje...
 Razmišljam o tome naslonjen na "vruć zid"
 Victor je Hugo, kažu, obožavao djevojčicu iz *Noćne straže*
 a Yeatsov ideal bijaše Homer
 Homer je moj ideal, govorio je, njegovo nekršteno srce
 Uistinu, dva su najestetskija samoubojstva - brak
 i revolver
 Međutim, revolver me ljuti i plaši, brak užasava...
 Razmišljam o starčiću (kod Camusa)
 o evangeličkom pastoru
 koji, sav sretan, pljučka koštice
 On i njegova ljubljena pljučkaju koštice
 s osmog kata kolodvorskog hotela u Kölnu
 (što je nedvojbeno protestantska povlastica)
 ali na kraju krajeva
 svi se zaklanjamo iza nečega, maskiramo nečim,
 želeći postati neprimjetljiviji, nevidljiviji,
 svi više skrivamo nego pokazujemo
 jednostavno zato jer smo do grla u neiskorjenjivoj
 (kako napisati vražjoj ako je od Boga) igri
 s vlastitim tijelom, s dušom,
 svi smo do grla, do usta,
 u toj igri sa sestricom dušom...
 Veseli se, brate magarče, našoj tjeskobi, agoniji
 I oprosti nam

...
8. XII. 1999.

Matoš, Ujević, Martinac i Tonči Petrasov

A. G. Matoš nije umro od raka,
 iako su ga mesarili nekoliko puta,
 nego od sušice grla - Kafkine bolesti.
 Ludilo, glad i sušica košili su hrvatske pjesnikel
 Zatim:

Ako je Bog uistinu odlučio
 da mi je živjeti onoliko duže od Ujevića
 koliko je on od Matoša
 smrt će doći do moje postelje
 11. ožujka 2020. a ne 28. svibnja 25.
 kako piše u *Jeruzalemu*

Pa što?

So what?

Svi ti proračuni ni na kojem jeziku nemaju smisla
 jer ljudski vijek, makar trajao milijun godina,
 završava trenutkom nužno bešćutnim, nedorečenim

Poštovani prijatelju,

ne ljuti se što "trošim lapiš"

Tin je izdahnuo dvanaestog,

Gustl sedamnaestog,

ti, Tonči, dvadeset i drugog

(u Juditinu ozračju)

moj otac Jakov dvadeset i četvrtog,

a tvoj (Lovre) ne sjećam se kojeg

I što onda?

Što su sekunde, minute, mjeseci?

Što su stoljeća?

August i Marija

Ivan i Jerolima

Lovre i Donka

Jakov i Milka

Lijepo zvuče te čehulje riječi

iako vinograd ništa ne obećava

ni u Tovarniku

ni u Vrgorcu

a bogme ni u Mravincima

...
22. IV. 1999.